

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 11-én.

János evangéliuma 5. rész 16-18. verse: „Azért üldözték a zsidók Jézust, mert szombaton tette ezt. Jézus így szólt hozzájuk: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel.”

Kedves Testvéreim!

A 38 éve beteg ember meggyógyítása sokféle kérdést vetett fel az ott lévőkben. Ki tette? Miért szombaton? Miért nem tudott várni még egy napot? Miért szegte meg ezzel a legszentebb törvényt? A kérdések pedig jó esetben válaszra várnak, ezek a kérdések azonban csak indulatokat szültek. A kérdések kapcsán megfogalmazták, hogy ennek az embernek meg kell halnia. De mi is történt az evangéliumi leírás szerint ott valójában?

Az első tény, hogy Jézus, amit tett, azt szombaton tette. Ismerjük a tízparancsolatból a negyediket, ami rövidítve így hangzik, hogy „emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt”. Ezt a parancsolatot pedig még szigorúbban ismételte meg Isten egy másik helyen: „Tartsátok meg a szombatot, tartsátok azt szentnek! Aki megszentelteleníti azt, halállal lakoljon! Ki kell irtani népe közül azt az embert, aki valamilyen munkát végez azon a napon.” (Mózes második könyve 31. rész 14. verse) Ezt a törvényt a pihenőnapról Isten adta. Azért kellett törvénybe iktatni, hogy védje az embert. Azért volt rá szükség, hogy legyen egy pihenőnapja az embernek és ne hajszolja túl magát, és ne hajszolja túl azokat, akik felett hatalma van. Van egy olyan mondas, hogy vasárnap nélkül csak munkanapok vannak.

De mi az, amit Isten a tízparancsolatban kér, és amit itt Jézuson számonkérnek? Azt, hogy „emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt”. Nem csak az első felére kellene figyelünk, mert akkor mechanikus lesz az egész. Emlékezzél meg. Rendben, észben tartjuk. Figyelünk rá. De semmi több. Isten azt is kéri, hogy szenteljük meg. Vagyis számára különítsük el. Ne a magunk számára, ne a munkára, ne a szórakozásunkra tegyük félre ezt a napot, hanem különítsük el Istennek.

Valaki egyszer a gyülekezetünkben azt mondta, hogy az adakozás mértéke akkor van rendben, hogyha azt már megérezzük, mert nem a feleslegből adunk. Istennek azonban nem csupán pénzt adhatunk. Adhatjuk az időnk is, és ez a negyedik parancsolat erről szól. Az időnk kapcsán se csak a feleslegből adjunk. Ha belefér jó, ha meg nem fér bele, akkor nem. Istennek az időnk legjavát, a legértékesebbet kell odaszánni. Jézus erre mutatott példát. Az Istennek elkülönített napon tett egy olyan csodát, ami egyértelműen Istentől jövő csoda. A gyógyítás tehát Istenre mutat, az Ő dicsőségét jeleníti meg. Jézus tehát ebben a történetben a lehető legteljesebben megszentelte a nyugalom napját.

Mit válaszolt aztán Jézus arra, amikor kifogásolták azt, hogy miért szombaton tette? Azt, hogy Isten folyamatosan munkálkodik, és Jézus is folyamatosan munkálkodik. A szombat nap, vagyis a pihenőnap az emberért van, a mi életünkért, a mi egészségünkért van. Szükséges, hogy megpihenjen a testünk, megpihenjen a lelkünk, de még a gondolataink is pihenjenek. Isten azonban nem pihen. Szombaton sem, vasárnap sem, ünnepnapokon sem. Éjszaka sem, a zsúfolt utakon sem, és az üres utakon sem. Mennyi emberélet maradt meg azért csak az elmúlt napokban is, mert Isten vigyázott ránk. Mennyi emberélet lett jobb azért, mert Isten figyel ránk. Istennél nincsen téli szünet, nincsen leállás. Ő folyamatosan dolgozik. Jézus erről beszél itt.

Amikor ránézünk a kezünkre, akkor látjuk az ereket, de nem látjuk azt, ahogyan a vér mozog benne, pedig folyamatosan megteszi. Lehet, hogy napokon, heteken keresztül nem is tudatosul ez bennünk, attól még a vérkeringésünk működik, és a lehető legvékonyabb hajszálérbe is eljut minden, ami szükséges. Lehet, hogy Isten erejét, munkálkodását is sokszor rejtőzködőnek gondoljuk, de attól még jelen van. Ahogyan az egyik könnyűzenei sláger szövege mondja, hogy „legalább kicsikét megverne”, akkor érezhetnénk, hogy Istennek jelen van az ereje, de egyébként nem érezzük. Jézus mégis kimondta, hogy Isten folyamatosan munkálkodik, folyamatosan figyel ránk.

Van egy nagyon szép zsoltár, amelyik leírja, hogy mennyire minden Istennel együtt, Isten jelenlétében zajlik az életben. „Uram, te megvizsgálász és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.” (139. zsoltár 1-5. verse) Isten munkálkodik. Ez tehát először azt jelenti az életben, hogy nem maradok Isten segítsége, áldása, oltalma nélkül, legyen bármilyen élethelyzetben. Nem maradok Isten oltalma nélkül

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 11-én.

egy nehéz vizsgán sem, a küzdelmes tanulásban sem, a kórházban sem, a betegágyon sem, a halál közelében sem, sőt hisszük, hogy még a halálon túl sem maradunk Isten jelenléte nélkül. Isten sokszor nem látványos módon, de teljesen biztosan munkálkodik.

Van azonban ennek a részletnek egy másik üzenete is. Jézus csak azt tette, amit Isten mutatott neki, hogy megtegye. Nem saját ötletből tette. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”. Vajon a saját életünknek nem így kellene kinéznie? Nekünk nem azt kellene továbbadnunk, amit onnan fentről kaptunk, vagyis nem azt kellene mondani, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk munkálkodik, és mi is az Ő eszközeiként itt a földön munkálkodunk. Nehéz kérdések ezek, de fel kell tenni. Tesszük-e azt, amire Isten indít minket? Akkor is, hogyha az nekünk kellemetlenséggel jár? Ha ugyanis azt tesszük, amire Isten indít minket, akkor Isten küldetésében járunk. Jézus azért gyógyított, mert tudta, hogy azzal Isten dicsőségét mutatja meg. A mi cselekedeteink vajon Őrá mutatnak? A mi életünkre nézve az emberek Isten dicsőségét látják?

Ha ugyanis nem így teszünk, akkor elfelejtjük azt, hogy felettünk ott áll Isten. Jézust azzal vádolják, hogy egyenlővé tette magát Istennel. Először egy kicsit eljátszottam a gondolattal, hogy ez mennyire tipikusan emberi. Az olyan ember, aki nem törődik Isten dicsőségével és az Ő akaratával, az elkezd istent játszani. Milyen sokan vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy istenek, mert mindent megtehetnek. Maguknak mindent megengednek. Nem szóban, hanem tettekben. Elnyomják embertársaikat. Háborúznak. Tékozolják Isten teremtett világának gazdagságait. Magánrepülőkön röpködnek, saját jachtokon utaznak, embereket tartanak hatalmukban és félelemben. Az ilyen emberek csak azt gondolják, hogy egyenlők az Istennel, valójában nyomorult és szánalomra méltó emberek, akik kis istennek képzelik magukat. Jézus Krisztus azonban egyenlő volt Istennel.

A matematikában, hogyha van két oldal, közöttük pedig egyenlőségjel, akkor teljesen mindegy, hogy mennyi szám, betű, hatvány van az egyik oldalon, vagy a másikon, az egyenlőségjel mindkét oldalán ugyanannyi lesz. Jézus Krisztus erről beszélt. Aki Ővele kapcsolatba kerül, az Istennel kerül kapcsolatba, mert egyenlő a Mennyei Atyával. Aki Őhöz imádkozik, az Istenhez imádkozik, mert Jézus egyenlő az Atyával. Aki Tőle kap áldást, az Istentől kap áldást. Nincsen különbség.

Ezek után csak azt a kérdést tehetem fel, hogy vajon hogyan van jelen az én életemben Jézus Krisztus? Egyáltalán benne van-e? A szerdai bibliaórán azt a kérdést tettük fel, hogy Ő az életünk királya-e? Ott van-e a királysága az én szívemben? Ha ugyanis Jézus Krisztus az én királyom, akkor Isten az én királyom. Ha Jézussal együtt haladok, akkor Istennel együtt haladok.

Az egyenlőségjel kapcsán pedig hadd mondjak még egy nagyon megrendítő dolgot. Hogyha Jézus Krisztus a szívem királya, és Ő bennem van, akkor Isten van benne az én életemben. Így pedig nem csak földi, nem csak halandó az életem, hanem örökkévaló. János írta le a levelében nagyon szépen ezt az egyenlőséget is: „Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” (János első levele 4. rész 12. verse)

Akkor hogyan is néz ki ez az egyenlőség? Amikor Istent az életembe engedem, amikor neki szentelem a vasárnapot, és az életem egészét, amikor figyelek arra, hogy Ő mit szeretne az életemmel, hogy mi az, amit megtegyek, amikor Jézus Krisztust, az Ő szeretetét befogadom az életembe, akkor ez azt jelenti, hogy bennem is Isten lakik. Éljük meg ennek az egyenlőségnek minden csodáját!

Ámen!